

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego na posiedzeniu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. jest mieszkańcem W., który posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B i T. Prawomocnymi decyzjami Prezydenta Miasta Stołecznego W. z dnia 6.11.2012r. nr AO-D-VI.5430. (...).2012. (...) oraz z dnia 9.11.2012r. nr AO-D-VI.5430.1958.2012. (...) uprawnienia te zostały mu cofnięte do czasu zdania egzaminu państwowego oraz dostarczenia orzeczenia psychologicznego stwierdzającego brak przeciwwskazań do kierowania pojazdami. Jako, że A. W. nie spełnił tych warunków w dniu 10 maja 2013r. zostało mu zatrzymane prawo jazdy i pozostawało w depozycie w Delegaturze D. P. Urzędu Miasta Stołecznego W..

Nie stosując się do powyższych decyzji administracyjnych pomimo cofniętych uprawnień w dniu 22 maja 2017r. A. W. wsiadł do samochodu dostawczego marki V. (...) o nr rej. (...). Kierując nim na drodze krajowej K-61 na odcinku 186 km tej trasy pomiędzy m. S. a m. Ś. przekroczył dozwoloną prędkość, w związku z czym został zatrzymany do kontroli drogowej. W trakcie kontroli funkcjonariusze stwierdzili fakt kierowania przez niego pojazdem wbrew decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień, wobec czego wykonano czynności służbowe w kierunku czynu z art. 180a kk.

Oskarżony A. W. nie był uprzednio karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego A. W. (k. 16odwr.), notatek urzędowych (k. 1, 13), kserokopii decyzji administracyjnych (k. 2, 4), kserokopii potwierdzeń odbioru decyzji (k. 3, 5), danych osobopoznawczych oskarżonego (k. 9-10, 11), pisma Urzędu Miasta Stołecznego W. (k. 1a), informacji (k. 18), zapytania o karalność (k. 8).

Oskarżony A. W. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając, że kolega, który prowadził pojazd poczuł się zmęczony, więc on usiadł za kierownicą pojazdu i go prowadził (k. 16odwr.) i złożył wniosek o skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy (k. 21, 31).

Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budzą wątpliwości. Znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej (k. 1) oraz treści decyzji administracyjnych Prezydenta Miasta Stołecznego W. z dnia 6.11.2012r. nr AO-D-VI.5430. (...).2012. (...) oraz z dnia 9.11.2012r. nr AO-D-VI.5430.1958.2012. (...) z potwierdzeniami ich odbioru (k. 2-5). W związku z tym nie ujawniły się w sprawie żadne okoliczności mogące wskazywać na to, że przyznanie się oskarżonego do winy byłoby nieprawdziwe.

Nie kwestionowana była również w toku niniejszego postępowania świadomość oskarżonego co do treści decyzji administracyjnych o cofnięciu mu uprawnień, skoro oskarżonemu już w maju 2013r. zostało zatrzymane podczas kontroli drogowej prawo jazdy z uwagi na cofnięte ww. decyzjami uprawnienia i do dnia 22 maja 2017r. uprawnień tych oskarżony nie odzyskał.

Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 180a kk. Kierował bowiem samochodem do którego prowadzenia wymagane są uprawnienia kat.B na drodze publicznej nie stosując się do decyzji administracyjnych z dnia 6.11.2012r. nr AO-D-VI.5430. (...).2012. (...) oraz z dnia 9.11.2012r. nr AO-D-VI.5430.1958.2012. (...), którymi cofnięto mu uprawnienia do prowadzenia pojazdów kat. B i T. Wina oskarżonego A. W. w zakresie popełnienia czynu z art. 180a kk nie budzi zatem wątpliwości.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335§1 kk za zgodą oskarżonego. Zważyć należy, że oskarżony będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia nie stawił się na nie, nie skierował też do Sądu przed wydaniem wyroku żadnego pisma, z którego wynikałoby, że cofa zgodę na skazanie bez przeprowadzenia

rozprawy lub też wnosi o modyfikację wniosku. Także Prokurator nie cofnął złożonego wniosku ani też nie wnosił o jego modyfikację.

Sąd wymierzając karę jak w wyroku kierował się dyrektywami określonymi w treści art. 53 kk, biorąc pod uwagę nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i jego winy, gdyż oskarżony nie utracił uprawnień do kierowania pojazdu na skutek popełnienia przestępstwa, lecz przekroczenia liczby punktów karnych. Jako okoliczność łagodzącą potraktowano ponadto dotychczasową niekaralność oskarżonego.

Mając to na względzie Sąd uznał, iż karą, która spełni warunki prewencji ogólnej i szczególnej wobec oskarżonego będzie kara grzywny. Z uwagi na powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny. Wartość jednej stawki dziennej ustalono na 10 zł, biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego.

Jakże, że do popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu doszło przed datą 1 czerwca 2017r., kiedy to zaczął obowiązywać przepis art. 42§1a kk brak było podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zważywszy, iż brzmienie przepisu art. 180a kk nie uległo zmianie zbędnym było przy tym wskazywanie art. 4§1 kk przy wymiarze kary zasadniczej.

Zważywszy na to, że A. W. został skazany w sprawie z oskarżenia publicznego, na podstawie art. 627 kpk obciążono go kosztami sądowymi tj. 100 zł opłaty (art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych) i 70 zł pozostałych kosztów sądowych.

z.

odpis przesłać PR w K. z pouczeniem o prawie do wniesienia apelacji w terminie 14 dni

11.10.2017 r.